

Sygn. akt IV CSK 28/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej "P."
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenia wspólników, ewentualnie
uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 895/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 kwietnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 615 k.s.h. i art. 246 § 3 oraz art. 201 § 3 k.s.h., a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 w zw. z art. 381 i 382 k.p.c oraz art. 378 § 1 k.p.c., strona pozwana powołała się na przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi pozwana podała:

„- istnienie w sprawie zagadnienia prawnego w przedmiocie zakresienia zakresu obowiązywania przepisów art. 246 § 3 k.s.h. oraz 201 § 3 k.s.h. w odniesieniu po podejmowania uchwał Zgromadzenia Wspólników w przedmiocie uchwalenia powołania na czas nieokreślony członków zarządu spółki, w przypadku gdy tryb ich powoływania i odwołania został jednoznacznie określony w umowie spółki i nie ulega zmianie,

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na treść art. 615 § 2 k.s.h. oraz datę wpisania powodowej spółki do Rejestru Handlowego i tym samym konieczność oceny ważności zaskarżonej uchwały z uwzględnieniem dyspozycji normy wynikającej z art. 196 k.h.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne. Uzasadnienie wniosku pozwanej nie zawiera żadnego z tych elementów.

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień prawomocnych wyroków. Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest tożsama z oczywistym naruszeniem przepisu, gdyż samo przez się nie stanowi to podstawy stwierdzenia, że w jego wyniku doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, czyli sytuacji, w której

skargę kasacyjną można uznać za oczywiście uzasadnioną. Niezależnie od tego, okolicznościami uzasadniającymi przyjęcie skargi mogą być tylko takie, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście podstaw skargi, w granicach których Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, obejmujące skróconą wersję uzasadnienia jednego z zarzutów skargi i oparte na okoliczności faktycznej odmiennej od ustalonej przez Sąd, skarżący wiązali ze skutkiem zarzucanego naruszenia art. 615 § 2 k.s.h., którym miało być nieuwzględnienie – przy ocenie ważności zaskarżonej uchwały – przepisu art. 196 k.h. Ten ostatni przepis nie został jednak objęty podstawami skargi, w której nie zostały też przedstawione argumenty prawne zmierzające do wykazania, że jego zastosowanie w sposób oczywisty prowadziło do odmiennej oceny zakwestionowanej uchwały.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony pozwanej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).